

a to ani v původním stavu ani po úpravě nebo zpracování. Případy uváděné dovolatelem čís. sb. 2889 (zahradník), čís. sb. 7626 (hostinský a kavárník), 9815 (hostinský, restauratér), 10.803 (trafikant), 11.990 (stavitel), 12.343 (pekař), k nimž jest dodati i případ uveřejněný pod čís. sb. 12.520 (zubní technik), týkají se vesměs živnostníků, kteří provozují obchody podle čl. 271 čís. 1 obch. zák., čemuž, jak doličeno, v souzeném případě tak není.

Čís. 13036.

Ani při prozatímním opatření podle § 5 vyživovacího zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, není přípustný dovolací rekurs proti souhlasným usnesením nižších soudů.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1933, R I 1105/33.)

O b a n i ž š í s o u d y zamítly návrh na povolení prozatímního opatření podle zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs navrhovatelův.

D ů v o d y :

Dovolací rekurs čelí proti rozhodnutí rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice, zamítající návrh na povolení prozatímního opatření podle § 5 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. z roku 1931. Jest především zkoumati otázku přípustnosti tohoto dovolacího rekursu. Ustanovení § 5 zákona čís. 4/1931 sb. z. a n. ulehčuje sice podmínky prozatímního opatření pro nároky na výživu, výchovu nebo zaopatření proti jinak platným ustanovením § 379 a dalších ex. ř., ale na předpisech platných o přípustnosti rekursu proti usnesení o návrhu na prozatímní opatření nebylo jím nic změněno. Platí tudíž i v případech, kde jde o prozatímní opatření podle § 5 zákona čís. 4/1931 sb. z. a n., ustanovení § 528 c. ř. s. a §§ 78, 402 ex. ř., že dovolací rekurs do souhlasných usnesení obou nižších soudů není přípustný.

Čís. 13037.

Přípustnost žaloby o bezúčinnost konečného usnesení ve sporu pro rušenou držbu, ježto v tomto sporu nynější žalovaný, tehdy žalobce, klamným ujištěním, že se k roku o žalobě nedostaví, dosáhl toho, že žalobce k roku nepřišel a byl odsouzen pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1933, R II 448/33.)

Žalobu, by konečné usnesení v řízení pro rušenou držbu bylo prohlášeno za bezúčinné a by žalovaný byl uznán povinným to uznati, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud

zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. **D ů v o d y:** Soud odvolací nesdílí právní názor prvního soudu, že žalobě nelze vyhověti proto, že nesměřuje k tomu, by byl prohlášen za bezúčinný rozsudek, nýbrž jen konečné usnesení. Jsou-li pravdivá tvrzení žalobní, žalovaný dosáhl lstí toho, že byla žalobci odňata možnost před soudem projednávat o žalobě z rušené držby a že byl donucen vrátiti skříň do domu žalovaného a zaplatiti útraty sporu. Také držba je součástí majetku a proto konečným usnesením uložené vzdání se držby a placení útrat sporu jest škodou postihnuvší žalobce. Žalobce může žádati vrácení v předešlý stav a prohlášení konečného usnesení za bezúčinné, pakliže se skutečně žalovaný dopustil tvrzené lsti a lest ta jest v příčinné souvislosti se škodou, jest-li totiž lstí tou bylo způsobeno protiprávní odsouzení žalovaného konečným usnesením, což lze mítí za prokázáno jen tehdy, lze-li mítí za to, že by žalobce byl ve sporu pro rušenou držbu zvítězil, kdyby mu nebylo bývalo lstí žalovaného zabráněno před soudem projednávat. Z ustanovení civilního řádu soudního o žalobách z rušené držby nelze vyvozovati rozdíly, které by bránily tomu, by se žalobce nemohl domáhati navrácení v předešlý stav proti škodě lstí mu způsobené, ježto ustanoveními c. ř. s. nebyla dotčena ustanovení občanského zákona, o něž se žaloba opírá a jichž princip se uplatnil i v ustanoveních § 39 ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Vývody rekursu nejsou s to, by zvrátily napadené usnesení. Nelze přisvědčiti rekurentu, že žaloba o bezúčinnost konečného usnesení ve sporu pro rušenou držbu, opírající se o to, že v onom sporu nynější žalovaný, tehdy žalobce, klamným ujištěním, že se k roku o žalobě nedostaví, dosáhl, že žalobce k roku nepřišel a byl odsouzen pro zmeškání, je nepřípustná, protože podle ustanovení § 460 c. ř. s. je navrácení k předešlému stavu ve sporu pro rušenou držbu vyloučeno a podanou žalobou se má docílití tohoto nepřípustného navrácení k předešlému stavu. Nejde o navrácení k předešlému stavu podle §§ 144 a násl. c. ř. s., které § 460 c. ř. s. má na mysli, nýbrž jde o odčinění újmy, nynějšímu žalobci klamným prý jednáním žalovaného způsobené, a o zřízení dřívějšího stavu po rozumu § 1323 obč. zák. Toho se domáhati, není, jak správně dovodil odvolací soud, ustanovením § 460 c. ř. s. vyloučeno. Tvrzení rekurentovo, že konečným usnesením, o jehož zrušení je žalováno, žádná škoda se žalobci nestala, ježto konečným usnesením byl podle § 459 c. ř. s. jen prozatímně určen stav držby a vydáno toliko zatímní opatření k ochraně onoho stavu, nemá rovněž opodstatnění. Konečným usnesením bylo, byť i jen prozatím, zasáhnuto do právní oblasti nynějšího žalobce (§ 1293 obč. zák.), a to mimo jiné také tím, že mu byla uložena náhrada útrat. Nelze proto přisvědčiti rekurentovi, že bylo žalobu bez dalšího již z toho důvodu zamítnouti, že na straně žalobcově k žádné újmě konečným usnesením nedošlo. Odvolací soud, takto na věc nazíraje, nepochybil a napadené usnesení je opodstatněno.